

Roosendaal

Foto

Waarom in de selectie?

Roosendaal (77.000 inwoners) is onderdeel van de selectie vanwege de geografische ligging en centrumfunctie maar ook vanwege de gemiddelde scores van deze gemeente op veel kenmerken, bijvoorbeeld inkomenssituatie. De enige afwijking is dat in Roosendaal iets meer ouderen en iets minder jongeren wonen dan gemiddeld.

Demografie en sociaaleconomische situatie

Van de inwoners is de helft jonger dan 45 jaar, het landelijk gemiddelde ligt op 54%. Het aantal allochtonen ligt boven het landelijk gemiddelde. De inkomensverdeling loopt geheel in de pas met het

landelijke beeld en met de gemeenten uit dezelfde grootteklasse. Roosendaal wijkt daarmee af van de rest van de provincie Noord-Brabant. Het eigenwoningbezit is hoger dan landelijk gemiddelde.

Zorggebruik

Ook voor de gezondheidstoestand (redzaamheid en indicatoren voor toekomstig zorggebruik) wijkt Roosendaal niet af, zij het dat voor de huidige 75+-ers de cijfers voor mentale en lichamelijke gezondheid en voor de sociale omgeving lager uitvallen dan landelijk. Dit weerspiegelt zich in het zorggebruik. Er wordt duidelijk meer gebruik gemaakt van jeugdhulp dan landelijk gemiddeld. Bovendien is er meer gebruik van maatwerkarrangementen Wmo dan gemiddeld, vooral voor hulpmiddelen en diensten. Dit is ook hoger dan voor deze grootteklasse gebruikelijk is.

Financiën sociaal domein

Deze gemeente scoort weliswaar gemiddeld, maar wordt toch een objectief budget¹ toegekend van € 585,- per inwoner toegekend (in 2017); dat is hoger dan het landelijk gemiddelde van € 475 . Dit wordt veroorzaakt doordat in de objectieve verdeling factoren als medicijngebruik en de arbeidsmarktsituatie zwaar doorwegen . Dit is desondanks fors lager dan het bedrag van € 640,- dat Roosendaal zou ontvangen op grond van het historisch zorggebruik, een gegeven dat de gemeente voor een opgave kan plaatsen, gezien het hogere zorggebruik binnen Jeugd en Wmo, hoewel ook het objectieve budget hoger is dan gemiddeld.

¹ Met het objectief budget wordt bedoeld: de integratie-uitkering sociaal domein, echter zonder Beschermd Wonen (dat vooralsnog alleen aan centrumgemeenten toebedeeld wordt). Onder het objectief budget valt dan: Participatie (de voormalige specifieke uitkering vanuit SZW), Jeugdhulp en Wmo 2015 (maar zonder Beschermd wonen, en dus ook niet de Wmo 2007 met huishoudelijke hulp en de Welzijnswet). In totaal bedraagt dit (zonder Beschermd Wonen) voor 2017 ongeveer € 8,1 mrd voor alle gemeenten samen.

Bestuur

Beleid en sturing

Met de decentralisaties wordt volgens de ambtelijke organisatie ook geprobeerd om zorg en ondersteuning meer toegankelijk en laagdrempelig te maken voor inwoners. Vanaf 2015 vormen de teams Wmo en CJG (Centrum voor Jeugd en gezin) de gemeentelijke toegang tot het sociaal domein. Ieder nog vanuit de eigen identiteit, maar met het streven op den duur als één toegang te opereren. Het college van B&W heeft nadrukkelijk besloten tot één lokale integrale toegang tot het sociaal domein. Door de toegang tot het sociaal domein en de algemene voorzieningen samen te brengen, zouden inwoners beter zicht hebben op waar ze terecht kunnen voor al hun vragen op gebied van zorg en welzijn en worden ze niet van het kastje naar de muur gestuurd.

Ten slotte wijzen gesprekspartners vanuit de ambtelijke organisatie naar het concept 'werken op de vindplaatsen in de wijk'. Dat wil zeggen dat medewerkers van de gemeentelijke toegang gevestigd zijn in de dagelijkse leefomgeving van inwoners, zodat deze de professionals gemakkelijk kunnen vinden voor hun (hulp)vragen. Op deze manier kunnen professionals niet alleen direct communiceren met buurtbewoners met een (hulp)vraag, maar ook op buurniveau samenwerken met andere betrokken professionals en vrijwilligers. Kortom, communicatie met lokale inwoners krijgt veel aandacht. In 2016 staat dit dan ook weer op de gemeentelijke agenda.

Ambtelijk is er licht optimisme over de decentralisaties. De nabijheid maakt de kwaliteit van zorg en ondersteuning beter en integraal werken mogelijk. De lijnen zijn kort(er) en alle verborgen dubbelingen komen bij het opnieuw inrichten van het sociaal domein boven water. Die zijn er nu wel onderhand uit. Uitvoerende organisaties ervaren dit toch anders. Versnippering in registratie,

verantwoording en de daaraan gekoppelde automatiseringssystemen leidt volgens contractpartijen juist tot dubbelingen. Dit geldt in het bijzonder voor aanbieders die met meerdere gemeenten contract hebben afgesloten.

Vertegenwoordigers uit de ambtelijke organisatie ervaren dat sturingslogica's en beleidstheorieën achter de 3D-wetgeving niet voldoende op elkaar aansluiten. Een voorbeeld daarvan is de knip tussen de Wmo en de Zvw, denk aan huishoudelijke hulp en lijfgebonden zorg. "De spelregels kloppen niet meer bij het spel" wordt opgemerkt: zo ervaren gesprekspartners het realiseren van ketenzorg en een integrale aanbod van zorg en ondersteuning soms lastig door de knip tussen de verschillende wetten. Dit geldt met name bij multiproblematiek waarbij verschillende wetgeving door elkaar heen loopt. Ook privacyvraagstukken compliceren het integraal aanbieden van zorg en ondersteuning op cliëntniveau, licht een ambtenaar toe. Je hebt informatie van de cliënt en zijn problematiek nodig om voorzieningen vanuit verschillende domeinen op elkaar af te stemmen. In de praktijk komt het nog vaak voor dat gegevens niet worden uitgewisseld vanwege privacy. De desbetreffende ambtenaar geeft daarbij aan dat dit spanningsveld eerder voortkomt uit cultuurverschil tussen de (zorg)private en de publieke sector dan dat het een juridische kwestie zou zijn. Er is nog geen gezamenlijke visie omtrent privacy. De gemeente probeert dan ook om met contractpartijen het gesprek aan te gaan over dit vraagstuk om tot een gedeelde visie te komen hoe om te gaan met gegevens van cliënten.

In de dagelijkse praktijk ervaren ambtenaren de botsende logica's van de verschillende decentralisatiewetten bijvoorbeeld in de wijze waarop uitvoerende organisaties omgaan met aangrenzende wensen, eisen en vraagstukken. Daar komen spanningen uit voort, waarbij de gemeente

aan zet is om deze plooien glad te strijken. Veel zorg en hulp is nu nog per beleidsterrein georganiseerd en dat geldt in het bijzonder voor de Participatiewet.

De hoofdlijn van het beleid in Roosendaal is het versterken van het 'voorliggend veld'. Het betreft hier algemene, voor iedereen toegankelijke voorzieningen, georganiseerd door een netwerk van vrijwilligers en professionals, bestaande uit allerlei lichte vormen van ondersteuning die aan formele zorg en hulp voorafgaan. Het uitgangspunt daarbij is: "een helpende hand vind je bij voorkeur in je eigen omgeving en niet per se achter een loket".² De focus ligt op preventie en eigen kracht. Wanneer meer ondersteuning nodig is, wordt voorzien in maatwerk. Het voorliggend veld signaleert, ondersteunt, verbindt en ontzorgt. Bij signalering kijken professionals naar diverse signalen, zoals veiligheid, overlast, armoede en eenzaamheid. De preventieve taken van de GGD, waaronder de Jeugdgezondheidszorg, zijn een belangrijk onderdeel van het voorliggend veld. Ondersteuning wordt aangeboden op diverse terreinen, zoals inkomen, onderwijs, gezondheid en zorg, wonen en dagelijks leven. Er is voor mantelzorgers een belangrijke rol weggelegd en om die reden zet de gemeente in op het versterken van hun positie, bijvoorbeeld door het tijdig signaleren van mantelzorgers die overbelast dreigen te raken. Het versterken van de positie van mantelzorgers is mogelijk door ze zo vroeg mogelijk te betrekken bij keukentafelgesprekken waarbij niet alleen de behoefte van de burger met een hulpvraag, maar ook de mogelijkheden en grenzen van zijn mantelzorger(s) besproken worden. Taken van mantelzorgers wil de gemeente verlichten door bijvoorbeeld informele hulp te verbinden met professionele hulp.

² Gemeente Roosendaal: Team Maatschappij (20-06-2015) Gebundelde kracht. VeranderAgenda Transformatie Sociaal Domein Roosendaal (p 5).

Om een onafhankelijke indicatie voor de toegang tot het sociaal domein te waarborgen, zijn vraag en aanbod van elkaar gescheiden, zo vertellen ambtenaren. Dat wil zeggen dat aanbieders van specialistische zorg geen deel uitmaken van de toegang tot zorg en hulp. Wel kunnen zij desgewenst een adviserende rol hebben bij complexe problematiek. Dit werkt als volgt: de zorgvraag van een inwoner komt binnen bij het gemeentelijke loket, genaamd 'Wegwijs Roosendaal'. Een consulent vanuit de gemeente is verantwoordelijk voor de intake. Indien nodig, wordt de burger met zijn zorgvraag doorverwezen naar specialistische hulp. Deze scheiding van vraag en aanbod beoogt het beroep op specialistische zorg te verminderen, wat leidt tot lagere kosten, zo is de verwachting. Het is nog echter te vroeg om de balans op te maken. Tegelijkertijd verwacht de ambtelijke organisatie dat, doordat de gemeente toeziet op de aanwending van specialistische zorg, deze op de juiste wijze, juiste plaats en het juiste moment wordt ingezet, overeenkomstig met de behoefte. Preventie is een tweede manier om de kosten te beperken. In de transformatiefase is het streven vanuit de gemeente om vooral in te zetten op begeleiding en ondersteuning in het 'voorliggend veld'. Op het heden hebben inwoners een indicatie nodig om gebruik te mogen maken van deze voorzieningen. Een lange termijn wens is dat inwoners gebruik maken van de voorzieningen in de wijk zonder dat daarvoor een indicatie nodig is.

Deze aanpak is vastgelegd in de Roosendaalse transformatieagenda onder het motto 'Gebundelde kracht'. De toegang tot zorg en welzijn ligt niet meer bij aanbieders, maar bij de gemeente. In de toegang is ook het Werkplein geïntegreerd. Fysiek zijn er nog steeds diverse loketten. Ambtenaren stellen dat zorgaanbieders achter de beweging, die de regio³ maakt, aanlopen. Het is volgens hen lastig voor de zorgaanbieder om te innoveren 'als je nog veel stenen (d.w.z. gebouwen van

³ Naast Roosendaal bestaat de arbeidsmarktregio uit: Zundert, Rucphen, Etten-Leur, Moerdijk, Roosendaal en Halderberge. De regio voor de jeugdzorg bestaat hiernaast nog uit de 'Brabantse wal': Bergen op Zoom, Woensdrecht en Steenbergen.

instellingen) hebt” en dat heeft ook een remmend effect op de vaart die de gemeente graag zou maken. Dat geldt ook voor het samenwerken met de zorgverzekeraar: die wil niet aan tafel met een enkele of een paar gemeenten, omdat de zorgverzekeraar er geen baat bij heeft om met gemeenten afzonderlijk afspraken te maken. De moeizame samenwerking met de zorgverzekeraar remt ook de realisatie van doelen.

Zowel vanuit het College als uitvoerende organisaties wordt aangegeven dat raadsleden nog weinig sturing geven aan de transformatie van het sociaal domein. Dit komt onder andere doordat de monitor, die meer inzicht zou moeten bieden in de lokale situatie, nog in de kinderschoenen staat. Bij het opstellen van de monitor streeft de gemeente ernaar om inwoners met en zonder hulpvraag en de uitvoerende organisaties erbij te betrekken, deelt een ambtenaar. In 2013 en 2014 hadden alle betrokkenen in het sociaal domein veel hemelbestormende visies, maar weinig zicht op wat er allemaal op de gemeente zou afkomen. Nadat de omvang en complexiteit van de nieuwe verantwoordelijkheden steeds inzichtelijker werden voor alle betrokken partijen, besloten het bestuur en de ambtelijke organisatie zich in eerste instantie te richten op de praktische uitvoering van de nieuwe taken opdat men er zeker van was dat iedereen de nodige zorg en ondersteuning kreeg. De visies aangaande de transformatie werden voor even bewaard totdat de uitvoering van de nieuwe verantwoordelijkheden goed op orde zou zijn, vertelt een gesprekspartner vanuit de ambtelijke organisatie. De transformatie begint langzaam op gang te komen. Er ontstaat steeds meer ruimte om vanuit een lange-termijn-perspectief te kijken naar de vormgeving van het sociaal domein.

De ambtelijke organisatie schetst de overgang van het aanbieden van zorg en hulp in de vorm van losse producten naar het centraal stellen van de inwoner als die van 'vraag naar aanbod' of 'van

voorraadkast naar boodschappentas'. De ambtelijke organisatie vindt decentralisaties geslaagd wanneer het tevredenheidsonderzoek een 8 als waardering aangeeft. Inhoudelijk betekent dat vanuit het bestuur dat inwoners de zorg krijgen die zij nodig hebben en niet zomaar een boodschappenmandje vullen met allerlei aanbod van gemeentewege.

Vanuit de ambtelijke organisatie zien gesprekspartners ruimte voor verbetering in de kennis over de doelgroepen. Meer inzicht zou de kwaliteit van de afwegingen over beleid ten goede komen. Een ambtenaar ziet het succes in de omstandigheid dat niet vanuit budgetten geredeneerd wordt, maar naar de doelstellingen van het beleid. Het aanhouden van een bestemmingsreserve geeft lucht en ruimte voor vernieuwing. De reserve bestaat deels uit een investeringsfonds voor vernieuwende initiatieven.

Raadsleden vertellen over innovaties in de soorten hulp en zorg die inwoners van Roosendaal kunnen ontvangen, terwijl gesprekspartners vanuit verschillende contractpartijen spreken van slimme oplossingen. In de gemeenteraad is innovatie een kader voor de uitvoering van de decentralisaties, terwijl er geen gezamenlijke visie blijkt te zijn over wat innovatie nu precies inhoudt.

Administratieve druk en bureaucratie

De informatie-eisen van de gemeente leggen te veel administratieve en verantwoordingsdruk op de zorgaanbieders, zo oordeelt de ambtelijke organisatie. Men werkt aan een vermindering daarvan zodat professionals zich meer kunnen concentreren op hun primaire taak hulpverlening en daarvan niet worden afgehouden door hun opdrachtgever, de gemeente.

Democratie

Nabijheid versus afstand van burgers tot het lokaal bestuur

In de transformatieagenda is de ambitie uitgesproken om een sociaal sterke stad te zijn waarin mensen zich kunnen redden en niemand wordt uitgesloten. Met de huidige decentralisaties wordt volgens gesprekspartners uit de ambtelijke organisatie geprobeerd drie bewegingen te versterken: de burger staat centraal, professionals werken vanuit de leefwereld van burgers en alle activiteiten van gemeente en zorgaanbieders zijn erop gericht de eigen kracht van de burger en zijn netwerk te versterken⁴. Aldus streeft men ernaar burgers meer zeggenschap te geven en ze meer eigenaar te laten zijn van hun hulpvraag en de oplossingen daarvoor. Gesprekspartners uit de ambtelijke organisatie zijn van mening dat de decentralisaties de burgers dichterbij het lokale bestuur en de gemeentelijke organisatie hebben gebracht. “Het zijn geen nummers waar we mee te maken hebben, maar gezichten”.

Vanuit een contractpartij wordt gedeeld dat ondanks voorzieningen dichterbij de burger worden georganiseerd, inwoners op dit moment vaak niet goed weten waar ze terecht kunnen met hun hulpvraag. De gemeente heeft veel contracten afgesloten met uiteenlopende zorgaanbieders, maar het zicht op waar je moet zijn voor wat, ontbreekt. Een beleidsadviseur van een contractpartij neemt waar dat inwoners met problemen de toegang tot zorg en hulp te ingewikkeld vinden. Het risico dat men afziet van hulp is reëel. Ook vraagt zij zich af of de gemeente wel is ingericht op het in het zicht houden van potentiële zorgvragers. Volgens haar is er grote kans dat kwetsbare burgers met een hulpvraag van de radar verdwijnen, omdat ze niet weten bij wie ze moeten aankloppen met hun

⁴ Gemeente Roosendaal: Team Maatschappij (20-06-2015) Gebundelde kracht. VeranderAgenda Transformatie Sociaal Domein Roosendaal (p 3).

problemen. Zorgaanbieders en individuele hulpverleners kunnen elkaar lokaal vinden en goed met elkaar samenwerken. Burgers met een hulpvraag staan volgens uitvoerende organisaties inderdaad meer centraal en er is door de nabijheid van burgers meer zicht op de problematiek en oplossingsrichtingen.

Democratische legitimiteit binnen de gemeente

Gesprekspartners vanuit de ambtelijke organisatie geven aan dat communicatie met de inwoners een hoge prioriteit heeft binnen de ambtelijke organisatie. Door middel van wijkkranten en flyers worden zij geïnformeerd over de besluiten als gevolg van de decentralisaties en nieuwe gang van zaken. Ook worden gesprekken gevoerd met inwoners aan de hand van verschillende casussen in de Wmo en jeugdhulp waarbij met elkaar van gedachten wordt gewisseld over de aanpak van nieuwe taken. Daarnaast worden ouders bij Centra voor Jeugd en Gezin geïnformeerd over de regelingen in de Wmo en Jeugdwet.

Vanuit zijn kaderstellende taak hanteert de gemeenteraad een interactief kader. Het kader is in gezamenlijkheid met andere betrokkenen, waaronder contractpartijen, tot stand gekomen. De vertegenwoordiging vanuit burgers en cliënten is daarin beperkt geweest, vertelt een raadslid. Ook is het contact tussen de gemeenteraad en de uitvoerende organisaties beperkt, zo vertelt een raadslid. De gemeenteraad werkt nog enigszins op een ouderwetse wijze. Ook wordt vanuit de gemeenteraad opgemerkt dat het College het niet op prijs stelt als raadsleden met de uitvoerende organisaties spreken. Daarin moet het vertrouwen nog groeien. In feite is één raadsperiode te kort voor zulke forse decentralisaties als deze. Vanuit de gemeenteraad wordt aangegeven dat men blijft worstelen om de nodige informatie te verkrijgen. Er is een Adviesraad Sociaal Domein die het college adviseert, maar

niet de gemeenteraad. Door de omvang en complexiteit van de materie omtrent de decentralisaties pakt de gemeenteraad de onderwerpen één voor één aan. De raad verdiept zich per bepaalde periode in één onderwerp.

Regionale samenwerking

Gesprekspartners vanuit de ambtelijke organisatie lichten toe dat rond de Jeugdwet Roosendaal met negen andere gemeenten samenwerkt. In de regionale samenwerking is de zogenaamde Transformatiemonitor Jeugd ontwikkeld, met daarin vijf gemeenschappelijke doelstellingen. Deze monitor staat los van de monitor waarmee de gemeente probeert zicht te krijgen op de lokale situatie. De doelstellingen van de regionaal opgestelde Transformatiemonitor Jeugd zijn in alle betrokken gemeenteraden geaccordeerd. Gecontracteerde aanbieders dienen aan de gemeenten waarmee zij contract hebben afgesloten verantwoording af te leggen over de wijze waarop zij een bijdrage leveren aan de doelstellingen. De ambtelijke organisatie is van mening dat wethouders van de regio-gemeenten goed hebben samengewerkt om tot een gemeenschappelijke visie te komen. De houding van de wethouders is zeer bepalend geweest voor het tot stand komen van het samenwerkingsverband.

Bij de Wmo is de ondersteuning alleen regionaal georganiseerd bij zware hulpvragen. De inkoop vindt regionaal plaats, maar bij de uitvoering probeert men zoveel mogelijk rekening te houden met de lokale sociale infrastructuur van zorg en welzijn. In het kader van de Participatiewet wordt met zes andere gemeenten samengewerkt. Dit wordt als complexer ervaren door de ambtelijke organisatie dan de samenwerking rondom jeugd en Wmo. Voor de uitvoering van de Participatiewet werkt de regionale sociale dienst (RSD) voor zes gemeenten, het SW-bedrijf werkt voor negen gemeenten. De RSD wil als

opdrachtgever optreden voor het SW-bedrijf, met als gevolg dat daar ruimte ontstaat om zaken naar eigen inzicht vorm te geven, ook tegen de wensen van de zes gemeenten in. Er zijn daardoor nu twee typen beleid: één soort voor de zes gemeenten en één voor de negen. Hierdoor komt de aansluiting tussen beschut werk en dagbesteding moeilijk van de grond.

Het streven naar 'couleur locale' is steeds meer naar de achtergrond gedrongen. "Je moet uniform werken als het de burger en/of de aanbieder raakt, anders word je uitgespeeld tegen elkaar", is de constatering in de ambtelijke organisatie. Bij regionale samenwerking wordt volgens de gesprekspartners wel geprobeerd om de gemeenteraad, de adviesraden en de uitvoerende organisaties, zoveel mogelijk te betrekken bij de vormgeving van belangrijke ontwikkelingen. Raadsleden en uitvoerende organisaties voelen zich echter niet altijd betrokken bij het regionale besluitvormingsproces. Een raadslid vertelt dat er veel bijeenkomsten, waaronder thema-avonden, worden georganiseerd met de ambtelijke organisatie om de benodigde informatie te verkrijgen en te investeren in de kennis van raadsleden. Raadsleden oordelen dat de transitie is gerealiseerd, maar men heeft het ervaren als een worsteling. Ook de overgang van recht naar voorziening vinden raadsleden een lastig punt. Vanuit de gemeenteraad toont men ook begrip voor het feit dat gezamenlijke inkoop efficiënter is, vooral als het gespecialiseerde zorg betreft. Maar de wens om meer betrokken te zijn bij de besluitvorming op regionaal niveau leeft zeker, met name als het gaat om de jeugdzorg.

Financiën

Houdbaarheid

Ten behoeve van de financiële houdbaarheid en duurzaamheid van het stelsel zet de ambtelijke organisatie vooral in op het 'voorliggend veld'. Ondanks deze plannen ziet de ambtelijke organisatie de toekomst somber in. De boodschap aan Den Haag is dan ook dat de decentralisaties weliswaar in eerste instantie grote besparingen opleveren, maar men voorziet op termijn een tekort op de begroting van het sociaal domein. Dit zal uiteindelijk leiden tot een verdere versobering van zorg en ondersteuning. Bij de Wmo houdt de gemeente geld over door de ruimte om hulpvragen informeel op te lossen. Bij Jeugd vinden de gesprekspartners de bezuinigingen te zwaar. Het tekort in de Participatiewet wordt nog gecompenseerd vanuit het Wmo-budget, maar gesprekspartners gaan ervan uit dat de vraag naar bijstand niet zal dalen. Ondanks de economische groei komen er niet veel banen bij in de regio en met de komst van vluchtelingen zal de vraag toenemen. Kortom, op den duur is het saldo in het sociaal domein negatief. Er is wel geld gereserveerd voor incidentele zaken in een bestemmingsreserve sociaal domein, maar dat is geen maatregel die de houdbaarheid bevordert.

Sturing

Hoewel het beleid nog niet helemaal integraal wordt uitgevoerd, is dat met betrekking tot de financiële sturing wel het geval. Er wordt overgegaan van P x Q-bekostiging (die niet aanzet tot innovatie) naar resultaatbekostiging. Zowel de ambtelijke organisatie als betrokken contractpartijen zijn het met elkaar eens dat de transformatie niet alleen financieel, maar ook inhoudelijk nog verder moet worden ingevuld. Onderwerpen op de raadsagenda hebben nog vaak een financieel karakter. De ideale lijn zou volgens dezelfde gesprekspartners zijn: opdracht -> inhoudelijke doelstellingen -> geld en een onderliggende monitor (effectmeting). Deze visie komt onder meer tot uitdrukking in de monitor, waar alle negen raden zich achter scharden. De enige kwantitatieve maatstaf is of de financiën binnen het

budget blijven. Voor de rest bestaat deze uit kwalitatieve normen, waarbij continuïteit van zorg en ondersteuning voorop staat. In de praktijk moet het nog echter groeien dat het budget iets meer op de achtergrond treedt en de inhoudelijke doelstellingen meer centraal komen te staan in het transformatiedebat. Men zou graag zien dat de geldkraan niet verder dicht gaat in Den Haag. Ook zou men graag zien dat er geen nieuwe landelijke regelingen op gemeenten afkomen, maar dan gemeenten de tijd krijgen om het decentralisatieproces verder vorm te geven.